ze niet krijgt". Verder volgden eenige vragen en gezegden, die me minder steunden in 't voornemen hem 't hof te maken dan wel hem den hals te breken en de heele subsidie naar de maan te laten vliegen: maar gelukkig oogenblikkelijk bedenkend de grootte waarde van een gulden, maakte ik een diepe buiging, beval me aan in Zijne Genade en Gunst en vertrok, niet wetend welken indruk ik had gemaakt, maar de goden smekend om een goede.

Met mijne beste wenschen voor de gezondheid enz. van U en Uw gezin eindig ik met bekende gevoelens.

G. H. Breitner.

Eenige zaken, tusschen UEd. en mij behandeld, zijn, zooals ik vernam, door UEd. aan mijn zeer geachten Papa verteld. Niet, dat ik iets zou hebben tegen Uwe openhartigheid tegenover hem; maar in de Camera Obscura is te vinden een Papa, die zeer trots zijnde op zijnen zoon, dezen zoon meer onaangename dingen op den hals (haalt), uit louter lust om hem in de oogen van andere papa's in de hoogte te steken, dan gezegden zoon nu wel lief is.

Ik meen, dat 't voorkomt onder familie Witsen of zoo iets. Vandaar dat ik mij aan iemand als UEd. mij gerust kan uitspreken.

Van Stolk was naar het schijnt niet bijzonder ingenomen met Breitner's lust tot portretschilderen. Op het gedane verzoek: het conterfeiten van zijn dochter en schoondochter, is hij blijkbaar niet teruggekomen. Hij gaf den schilder echter in overweging om zich voorloopig aan zijn stillevens en landschappen te houden. Maar deze dacht er niet aan zich gewonnen te geven. „Met Uwe beschouwing dat ik als 't ware van den hak op den tak zou [1]) springen, door eens een damesportret levensgroot op een doek van 2.5 meter hoog (een goddelijke studie) te schilderen [2]), kan ik me volstrekt niet vereenigen". Zoo beantwoordde hij 8 Febr. 1882 Van Stolk's tegenwerpingen en hij liet er op volgen: „Voor Rotterdam schilder ik als 'k 't af krijg natuurlijk een doek

1) Er staat: te.
2) Er staat: springen.